

[Karen Højte Jensen]

terhånden, at bægeret er fuldt. Vi får regulering på regulering, og jeg mener faktisk, at der nu er behov for, at vi får set på en liberalisering af hele området, så det er konkurrencen, der bestemmer priserne. Det kunne give lavere priser, som ville komme både det offentlige og forbrugerne til gode.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Først må jeg sige tak for fru Karen Højte Jensens venlige bemærkninger, men dog samtidig fremhæve, at det ikke udelukkende er i Sundhedsministeriet, at tilstanden voldes bekymringer. Jeg vil gerne citere, hvad administrerende direktør for medicinalvirksomheden Astra Danmark, Torben Binderup, siger om lovforslaget i Det Fri Aktuelt den 21. februar 1994:

»Lovforslaget er i sjælden grad stærkt og konsekvent. Det dæmper effektivt op for en omsiggribende tendens til at konkurrere på rabatter i stedet for priser og sigter dermed målrettet mod at skærpe konkurrencen på medicinpriserne for at lade besparelserne komme patienterne og det offentlige til gode.«

Så også inden for medicinalområdet er der forståelse for, at dette lovforslag er nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil gerne bede hr. Martin Glerup om at give et klart svar på, om omkostningsrelaterede rabatter ikke kommer sygesikringen og den enkelte patient til gode.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jo, når rabatterne er omkostningsbestemte, er de i orden.

Mariann Fischer Boel (V):

Ja, går den ikke på den ene måde, må man jo prøve på den anden måde. Det må være sundhedsministerens devise, når der nu bliver fremsat et lovforslag om at forbyde enhver form for rabatter, præmier eller andre økonomiske fordele i forbindelse med salg af lægemidler, for det glippede jo i første omgang med apoteker-

nes faste indkøbspriser. Sundhedsministeren forsøger nu ad andre veje at opnå det samme resultat ved at forbyde rabatter overhovedet, også dem, der kan relateres til omkostningslettelser i distributionssystemet.

Fra Venstres side er det helt forståeligt, at apotekerne ikke skal tilskyndes til at sælge et bestemt præparat eller et bestemt lægemiddel ved hjælp af præmieordninger af alle mulige mærkelige slags. Men dette forslag er efter vores mening ren beton. Hele problemet bundes jo reelt i den helt igennem planøkonomiske model, der er valgt for vores apoteksstruktur, og derfor har vi da også med glæde noteret os i Venstre, at Apotekerforeningen har været fremme med nogle røster om, at det da godt kunne være, man skulle prøve at kigge på systemet, fordi det i øjeblikket er for stift og fuldstændig uden incitament til videreudvikling.

Som lovforslaget foreligger her, fratager det efter Venstres mening fuldstændig apotekerne initiativet til at tilrettelægge en ganske almindelig forretningsmæssig og sund måde at planlægge deres indkøb på. Det er offentlig styring af den helt tunge karat, det er bureaukrati, så det kan forstås, og det fratager apotekerne den sidste lille mulighed for at agere forretningsmæssigt i forhold til grossisterne. Og sådan som jeg opfatter måden at drive virksomhed på, må det i hvert fald være fuldstændig demotiverende.

Den anden del af forslaget tager sigte på at forhindre en apoteker i at drive eller være tilknyttet en lægemiddelvirksomhed, uden at Sundhedsstyrelsen har givet tilladelse til det. Men så vidt jeg kan forstå bemærkningerne til forslaget, hænger disse tilladelser øjensynlig ikke særlig løst i styrelsen, og jeg kunne egentlig godt tænke mig at spørge ministeren, om der er en mistanke fra Sundhedsstyrelsens side om, at der indtil nu har været tilfælde af uhenigtsmæssig adfærd fra apotekernes side – hvis man kan sige det sådan – så man nu ønsker at gribe så radikalt ind i en erhvervsgruppes mulighed for bl.a. at deltage i bestyrelsesarbejde.

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at det efter Justitsministeriets og Udenrigsministeriets mening skulle være foreneligt med EF-retten, og det er jeg overbevist om at vi vil få mulighed for at konstatere på et senere tidspunkt.